

Три песме – Марина Митровић

КРВАВИ МАЈ

Било је то у некој земљи
где нема више сељака,
где је „елита“ шуша свака,
у једном граду, на Врачару,
где је Синан-паша спалио Светитеља Саву.

У том истом граду, на Врачару,
једна наизглед зелена јабука
покосила је зелену траву.
Тек што је почела да ниче,
постала је део хорор приче.
Црв јабуку изједаше изнутра
да угаси нечије сутра.
Желео је крв, патњу и сузе,
највредније другима узе.

Не каје се сада
јер помраченост њиме влада.
Да је знао за веру и наду,
не би дозволио да му детињство
нечисте силе украду.
Од непријатеља очекујеш страхоту,
од невине душе праштање и доброту.
На скали вредности,
погрешне су у предности.
Сваки помрачени ум

трулој се јабуци задиви,
учини да кржави мај оживи.
Падеше опет недужни ни криви,
засметали,, јер су били живи.
Облаци таме над нама се надвили.
Да ли су прст на чело сви ставили?

Најхрабрији се злу успротивише,
ни њих нема више,
али су спасили нечији мај
да не буде крав као њихов крај.
Такви заслужише Царство Небеско, знај!

СА ОВЕ СТРАНЕ ЖИЦЕ

Погледајте!
Са ове стране жице
одавно не певају птице.
Протести,
немири,
лоше вести,
паника се шири.
Али,
наша деца смишљају игре сама,
не дају да их прогута тама.

Погледајте!
Зар се још негде овако живи?
У сталном грчу
шта ће сутра бити.

Шта ће се десити?
Нема беле заставице.
Повремено чујемо и хице
са ове стране жице.
И претње, и претње.
За злодела нема сметње.
И киша, киша, киша,
и са ове стране жице,
и са оне стране жице.

Бар смо у нечему једнаки.
И пред Богом смо сви исти
прљави и чисти,
слободни и жицом ограђени,
самоникли и криво посађени,
добродушни и углађени.
Гледа Он нас
који смо са ове стране жице,
у Њему тражимо спас,
молимо Га, а дрхте нам гласнице.

Све је више оних
којима смета жица,
досадила им граница.
Хоће слободно кретање,
све нас је мање.
Оду.
Вратиће се за Видовдан
да узвикују
да је наше и са ове стране жице.
Тад им не смета што се не чују птице.

Опет ће отићи.

Али и тамо је киша, киша, киша.

Погледајте!

Лије ли лије.

Жели да спере љагу

са неког кривца.

Ко зна колика је кривица,

кад је оволика киша

не може спрати.

Не може се ни образ

водом опрати.

ДА САМ ЗНАЛА

Да сам знала да ће бити овако тешко

да се навикнем да га нема,

набавила бих негде срце витешко.

Или бих га чврсто држала рукама обема,

само да не оде...

Да сам знала да су сви имали маске на лицу

док је он био ту,

обратила бих пажњу на сваку ситницу,

упозорила бих га да искоришћавају

његову доброту.

Мада знам да ме не би послушао,

добар човек не види кад је неко покварен и зао.

Да сам знала да ће отићи без поздрава,

одлепршала бих на крилима мрава

иако их нема,
нашла бих начина да га загрлим рукама обема.
И да га не пустим...

Да сам знала да ће наш задњи сусрет
у ковид болници бити,
да оде, не бих дала,
тад бих га почела грлити и тешити,
као он мене кад сам била мала.

Да сам само знала, на пут бих му стала,
како знам и умем, ја бих га задржала.
Али нисам знала...

Ни сад не знам како треба преболети неког,
ко те напусти заувек.
Нека ми неко пропише лек!
Ја га немам...

О ПЕСНИКИЊИ

Марина Митровић, рођена је у Приштини 1985. године Удата је, има два сина. Живи у Прилужју, на Косову. На Филолошком факултету, Катедра за српски језик и књижевност, дипломирала је 2007. Издала је једну збирку поезије „Све је то живот“ (2023). Ради у ОШ „Свети Сава“ у Племетини.

